

vojak le 700 gramov na dan dobil, medtem ko dobi danes 840 gramov.

Sklicanje rekrutov. „Zeit“ poroča, da se pokliče rekrute letos šele 15. oktobra pod orožje. Po navadi se jih je poklicalo že 1. oktobra.

Davek na avtomobile namerava vlada vpejljati. Pozdravljamo to misel. Zlasti naj bi se obdačili tisti gosposki lenuhi, ki se vozijo le „za hec“.

Veliki vojvoda Friderik badenski je 28. septembra umrl. 55 let je vladal in troje nemških cesarjev je doživel. Na prestolu mu sledi Friderik II.

Najmlajši državni zbor sveta, ljudsko zastopstvo na Filipinih se otvoril 16. t. m. v Manili. Volitve so že končane. To državni zbor se menda ne bode dolgo držal, ker sedi v njem nekaj ljudi, ki so bili preje uporniki.

Kraljemorilci na Srbskem še vedno ne mirujejo. Peterček je le igračka v njihovih rokah, prestolonaslednik bajne ni zdrave pameti in — ofcirski morilci morijo naprej. V zaporu v Belgradu sta sedela Mila in Maksim Novakovič, urednik protivladne „Otašbine“. Vlada je hotela ta dva neodvignoma uničiti. Zato jih je na zviti način pripravila, da sta hotela pobegniti; tako so zamogli orožniki nanje streljati. Umrili so jih. V Belgradu so se vršili veliki izgredi vsled teh umorov.

Dopisi.

Šostanj Letos je bilo pri nas jako veliko tujcev. Ni čuda, kajti kako krasno leži naš trg in kako lepe izprehode ima! Posebno veseli nas pa, da je prvaška gonja deloma ponehala. Vzrok temu je v prvi vrsti to, da so prvaki glavne kolovodje izgubili: Po noči jo je popihal slepar Zock v Ameriko. Bil je eden najnesramnejših prvaaških hujakačev in zato je žvilval zaupanje svojega notarja in drugih prvakov, vkljub temu, da je bil — slepar. — To je že drugi slučaj. Kajti istotaki slepar je bil prvaaški „lebcelter“ Pokorn, ki jo je tudi pravočasno popihal. Odpuščenega občinskega tajnika so nastavili prvaki kot tajnika v okrajnem zastopu. Fant naj bode pameten, kajti naprednjaki čujemo! Torej — hvala Bogu, da je mir! Upajmo, da bode občina napredovala in vse ter še več pridobila, kar je izgubila vsled prvaaške gonje!

Dobje pri Planini. Kmeti shod v Dobji dne 29/9 t. l. se je vkljub prizadevanju župnika Vurkelca, kateri je kmete hujskal da bi se shoda ne udeležili, nepričakovano dobro obnesel. Prišlo je mnogo kmetov iz občine Dobje in občine Jurklošter kateri so z velikim zanimanjem poslušali poduk gosp. Andreja Drogenig o poljedelstvu posebno pa o zboljšanju travnikov z umetnimi gnojili. Gospod Drogenig je tudi natanko razložil koristi o združenju kmetov, in raznih podporah, katere bi bile za pričakovati od c. k. štajerske kmetijske družbe in od okraj. odborov. Sklenilo se je tudi, da se v najkrajšem času tukaj vpelje podružnica kmetijske družbe za občine Dobje, Jurklošter in Planina z sedežem v Dobji. Govoril je tudi nadučitelj Pulko, ki je z velikim navdušenjem odobral namene kmetov, da se združijo in vpeljejo podružnico kmetijske družbe, in nam je konečno tudi razložil hudobne namene tukajšnega gosp. župnika Vurkelca, kateri namerava osnovati tukaj še eno klerikalno posejilnico, ako ravno že obstoječa posejilnica v Dobji potrebi ljudstva popolnoma zadostuje. Kar svet stoji še ni nihče Dobovčane tako ciganil kakor ravno ta Vurkelc, in to mu še vedno ni zadosti, da bi nje popolnoma izkoristil si je še izmislil vpejljati nepotrebno posejilnico, katera nikakor ne bo mogla izhajati, mogla se bo zadolžiti, in Vurkelc bo popihal iz Dobja kakor je bil Gorisek iz Laškega trga, Žičkar iz Vitanja itd. Vbogi kmet pa plačaj, ali pa idi na boben (s trebuchom za kruhom). To je namen Vurkelca! Vbogo zaslepljeno ljudstvo, zdrami se dokler je še čas!!! Naprednjaki.

Iz Sv. Jakoba v Slov. gor. Bikasta „Naša Mauč“ je vedla v predzadnji številki povedati, da ima spost. gospod Matija Peklar „nemškega“ bika. Zato si štejemo v dolžne, povstati „Naši Mauči“, da imamo v naši fari tudi prav čudnega črnega „slovenskega“ bika. Ta spaček je zelo čudna žival, ker on ne žre trave, sena in otave, ampak samo kisl mleko. Ker je prav grde po-

stave, ni za plemo. Dragi Št. Jakobčani! Če bi utegnili pri ta spaček k vam na dom, le napodite ga z bikavco. — Telegram od sv. Jakoba v Slov. gor. z dne 27. IX. t. l. — Danes je bil Rabuzek dvakrat birman; to je zdaj njegov edini žegen, ker druge je že davno zgubil. — Pe te!

Sv. Bolfeng Slov. Gor. Poročati moramo, dragi „Štajerc“, o vzglednem življenju v farofu prav čudna poročila. Kaj se ni iz te hiše pohujšalo, ko je župnik Ilesič še v njej prebival, to pohujšaje zdaj lepa Anika in kunštni Tonček ali Zvonimir, ki je pri Svetinjah zavoljo popraviljanja ur in mašinov, pa tudi zavoljo mesa in klobas in „tünke“ še zdaj v dobrem spominu. Ta parček je vsegamočen gospodar v farofu po noči in po dnevi. Le takrat menda, kadar je ta dva in mlado dekle strah, pokličejo „kato-liškega“, od mlekarne znanega mladiča Cirila Kosa, da njima in dekli strah odganja. Ti izvoljenci pridno molijo — a koga? — in bližnjega neki nič ne ogovarjajo. Ker ob delavnikih ni maše, tudi ne pogrebov in ker Anički ni treba župniku streci, ima s svojim Tončekom vred vsak dan 24 ur prostega časa. Tega si krajša cartani parček stem, da hodi kak srčno se ljubčeta mož in žena na sprehod, med tem ko drugi farani od težkega dela omagujejo in pripravljajo — za vaikdar prazne žakle. Včas pa zapreže tudi brihtni Balazov Lojzek svojega šimelna in fura Aniko in Toneka na sprehod. Ali ni to spodobno za mladino, ki si o tak veliki prijaznosti čudne reči pripoveduje? Ta parček obdeluje tudi prav pridno priče, ki nastopajo proti župniku in je romal celo v Črmlenšak k rihtari, naj napiše spričevalo, da je Krambergerova Trezika nora. Čudno je tudi to, da tista Micika, ki ima vsaki „petek“ god in ki je bila župniku Ilesiču tak srčno vdana, ne more farofa pozabiti. Sprjaznila se je z Aničko in zdaj tam služi. Lep Tonček ima tako dve pedinarci in živi kak kos v kobači. Vsega dobrega preveč dobi, kak potrebuje. . . . Poroča se nam, da so župnikovo sestro — zaprli.

Partinje pri sv. Jurju. Preteči občinski polom. Naša občina je ena najlepših in največjih v Slov. gor. Pred leti je tukaj cvetelo bogatstvo in sloga in sedaj nam belijo glave prepri in občinski dolgovi, katere nam napravljajo nepoklicani občinski, ne bomo rekli možje, ampak privandravci. Župan je krvi češke, njegov adjutant pa je neki bivši hlapec in viničar — no sedaj želar. Od tistega časa, od kar nam gospodarita ta dva kaplanova podrepnika, občani bežijo, ker jih hočejo požreti občinski dolgovi. Skorej vsak posestnik ima že svoje posestvo na prodaj, ker pri takšnjem občinskem gospodarstvu ni mogoče izhajati več. Ta omenjena privandravca vodita občinske zadeve tako, kakor jima velevala poslanec Roškar in kaplan Bosina. Roškar ni bil nikoli v pravem pomenu kmet. Takrat, ko so še bile male dače in še zemlja bolj rodila, takrat on ni mogel ne sebe in ne svoje preskrbeti s potrebno obleko, kaj še le svoje posestvo in sedaj si stavi palače, se vozi nobel, hodi po toplicah, kjer si zdravi svoj želodec, kateri ni navajen dobrih pečenk, posebno iz mladostnih let ne, takrat je moral nekaj drugega živati, za kar vsi vemo in on bržčas ne bode zahteval, da mu to povemo. Do sedanjih dobrih razmer pa ga ni spravil plug, bič ali celo motika, ampak le že porsed do grla siti kaplani, kateri so ga posadili na poslanski stolec. Sedaj se suče v njegovi roki bliščeča se palčica, kakor pri kakšnjem postopaču. Njegove hčerke so že frajle in ne pogledajo naša dekleta, ki so oblečavajo za denar, ki je zaslužen s krvavimi žuli. Občinske volitve se bližajo in mi si moramo izvoliti možje, ki so naše krvi in našega pokolenja in znajo s svojo glavo gospodariti, kakor drugi vrli župani v naši fari. Takšnjih občinskih mož ne potrebujemo, ki lezejo za tuji, kakor je Roškar in naš kaplanče in ki tam iščejo nasvetov mesto, da bi nas dovolj izkušene občane vprašali kaj je storiti, kaj bo dobro, kaj ne? Kdor ne zna sam županiti, ta naj pusti ta posel drugemu, ki bode na svojem mestu. Dragi Partinčani, zbirajmo se že sedaj pri svojih sosedih skupaj, posvetujmo se o prihodnjem občinskem odboru, da se rešimo gotovega gospodarskega pogina. Mislili smo, da nas bode letos pustil kaplan s

svojo zbirco pri miru, ker smo mogli postaviti dvojno cerkveno poslopje, katero je pogorelo, zakaj to on — kaplan — sam najbolj zna, če se mu pa pevinje in politika možganov niso popolnoma uničile, pa zmotili smo se. Farski žakel pač ni nikoli polni. Pa dobri nasvet imamo. Noročimo si vsi odkritočnega, nestrašljivega Štajerca in s tem se bodedo rešili farskih oderuhov ter prihranili veliko koščekov kruheca za svoje otročiče, ki niso navajeni na dišeče pečenke in sladko vince, kakor naš kaplan, katerega je zgubil škof že pred tremi leti iz svojega registra.

Vojnik. Ker mladi zdravnik dr. Branko Žizek in tembolj njegovi še mlajši prijatelji toliko vedo govoriti in neopravičeno zasmehovati, da človek niti na cesti nima miru, tedaj pa dobro, naj zve vsaki napadalec in drugi celo resnico: Dr. Žizek je bil klican k bolani ženi A., pa četudi mu je ona sama povedla, da trpi na želodčnem krči in vročici, je on vendar nasprotno trdil, da je „malokrvna“, ter da od tega izhaja bolenje v želodci, zato ji je dal „železnate kapljice“ za snovanje krvi. To pa ni bilo dobro, kajti bolnica ni mogla drugega uživati, ker želodec ni prebavljal, kakor le čisto govedno juho, zatorej so ji železnate kapljice v želodci obležale in bilo ji je vedno slabše od dne do dne. Bolnica pa je to pravo trdila in zahtevala kapljice edino za „krepčanje želodca“, kajti dokler želodec ne deluje, mora celi život oslabeti in tudi kri se ne more tvoriti. A dr. Žizek tega ni pustil veljati. Preiskoval pa jo je nič manj ko desetkrat in sicer dvakrat na njegovem domu in osemkrat v njenem stanovanju v postelji, na dan celo po dvakrat, kar je čisto nepotrebno bilo, tembolj ker potrebnih zdravil vendar ni dal! Ker se je bolnica tega nebidogatreba situacije preiskovanja že naveličala, mu je dala pri tretjem obisku v postelji razumeti, da tega ne trpi več in da boče po vsej sili raji vstala. Na to ji je on zabičal, da tega ne sme storiti, sicer jo on zapusti, se ne prikaže več, jo ne vrača več, in neče za ničesar odgovoren biti i. t. d. O kako dobro in koristno bi bilo, da bi bil on svojo besedo držal ter se ne več prikazal, pa prišel je še petkrat nezaželjen in nepoklican. Sedaj hoče bolnica po drugega tukajšnjega zdravnika, g. dr. Franc Breschnika, poslati, a nji mož ji tega ne dovoli ampak svetuje potrpeti in počakati. A bolnica pa, ki bolezni ne more več mirno prenašati, in ker je bila prepričana, da ji Žizek nič ne pomaga, temveč da ji je še vedno slabše, pošlje natihoma brez vedenja in v nenavzočnosti svojega moža po dr. Breschnika. Ko ta pride, je celo pravično in znanstveno ravnal. Na pripovedovanje bolnice še ni verjel, ampak še le potem, ko si je oči in jezik ogledal, ter želodec čez obleko tipal, — ne tako dr. Žizek, — ter železnate kapljice pregledal, je rekel: sedaj sem prepričan, da prav trdite, toraj Vas hočem zdraviti sam, sicer bi se ne vmešaval. Na to ji je dal zdravila, pa primerna, po kojih nji je takoj v želodci tisenje začelo odjenjavati ter počasi jesti dišati. Toraj je ta zdravnik le enkrat znanstveno preiskoval in pravo zadel, dr. Žizek pa desetkrat brez pomoči. Ko Breschnik to spremembo kolega Žizeku sporoči, pošlje zadnji možu bolnice srdito pismo, v katerem mu oestro očit, da je „zahrbtno“ delal, ker mu o poklicu drugega zdravnika ni sporočal, ter naznani, da neče več priti zdraviti — čudno in smeh — ter mu pošlje v jezi račun za 21 kron 70 vin, namreč za 8 obiskov 16 kron, za spričevalo bolnice 5 kron in za nekaj zdravil 70 vin. Pa očitane „zahrbtnosti“ je bilo boleče obdolženje, ker mož o vsem tem ničesar vedel ni, in niti dopustil ni zdravniku meniti, sicer pa je Žizeku itak g. Breschnik poklic ter nadaljno zdravljenje takoj sam naznanil. Toraj se je dr. Žizek le stem maščeval, ker ni imel več obiske nadaljevati, ter za vsak nepotreben pot goldinar zabeležiti. Na to mu A. v pismu celo stvar pojasni kakor je to popisano, in želi nižji račun, pa ne več v jezi. Čez šest mesecev zahteva Žizek zopet ravno tisto svoto kot poprej. Da bi se A. že koj s prva ne bil zaradi njegovega častivrednega g. očeta kot prejšnjega zdravnika oziral in koj po g. dr. Breschnika poslal, ne odpadli bi mu samo vsi Žizekovi stroški, temveč g. dr. Breschnik bi bil bolnico tudi loži in poprej ozdravil,

to se ni bilo zamujeno in želedec manje porabljen, in seveda z manjšimi stroški, dasitudi g. dr. Breschnik, ki je bolnico ozdravel, je bil manj računil, nego mladi dr. Branko Koroškega. Osv. Lovrenco je popisano, da je bil zavoljo krščanskega prepričanja na postu mučen. Nam sicer nikoli ni na misel prišlo, da bi koga na ta način martrali. In vendar vendar smo se danes nadejali, „našega“ Lorenca zaradi njegove prvaške vere na satirno-politični trinog posaditi in ga nekoliko osmiliti. ... Za kurjavo si vzememo njegovo nekdanje orodje, to je žago in hobel — in pa te dile, ki jih je hotel za se obdržati in so bile na trideset delov „prežagane“. Lorenec, pomni se, ti si bil v mladih letih ljubi fant, pridno si hoblal in žagal, da si imel svoj potrebni kruhek. Vsi smo te imeli radi in sam si bil vesel svojega življenja. Ja tako je bilo mogoče, ker je bilo tvoje srce še zdravo in tvoja glava nezastrupljena. Prišlo pa je drugače. Prišla je se ti je prvaška kača v podobi nekdanjega orglarja (seveda ne mislimo na Grafenauerja, ker ta se je tedaj najbrž še le v zibelki vrgnčkov). Ker si bil premalo previden in si ji tvojo butico pomolil, te je brž v možgane „piknila“. Kakor sam veš „boleha“ tvoja pamet od takrat zmeraj hujši. Poklical si „sečanje orglarje“, da bi ti tvojo „vročo“ glavo z „mehom“ opihali, Breč in Breček pa ti tvojo „dušo“ vzdravljajo. Vsi skupaj pa ti nič ne morejo pomagati, kajti prvaki ti bodo tvojo „mračno“ pamet pomalem a popolnoma „otemlili“. Lorenec, pomisli! koliko razprtij in sovrašva je tvoja prvaška „bolezen“ med nami povzročila, ja potrkaj se na srce in priznaj: „Jaz ubogi grešnik sem našo občino tako daleč zapeljal, da skoraj polovica prebivalcev v našdnjaskih verigah zdihuje. Vsi morajo pridno žagati in hoblati, za izbržne dolge in tudi za kvež — jaz pa smem kot — „Rotšild“ pred palačo, ki se mi jo zaslepljeni podrepaniki „zastoni“ iz lesene kajžice pozidali, gor in dol spancirati in skoz tišlerske špengle na podprvake stisnili kukati, misleč, jaz sem njihni finančni Bog, oni pa so vsi skup ena velika zadolžena prvaška nula. ... Lorenec in vsi prvaki, pogledjte si v možno! Ali ni tako? Vsi bodele rekli: ja! — Občani in — dravčani, ki stokate v teh in vsih drugih prvaških verigah, opostite se! Opustite prvaško pijančevanje, prvaške veselice, ne tožujte se v prvaški jezi, stisnite možnjo, kadar se pobira za prvaške komedije, delajte, šparajte in poplačajte, kar ste „prvaškim Rotšildom“ dolžni — in odpadte vam bodo težke prvaške verige, ki vas že toliko let v gospodarski in duševni sužnosti oklepajo!

Iz okolice Glinj. Zopet nekaj zanimivega iz prvaškega otoka Glinjanov. Honzi je že davno pravil, da bi bil rad župan. Mu pa tudi ni zametiti, ker majhni so radi veliki. Pastil je mesec pred volitvo največjo dvorano svojega „gradiča“ krasno omalati. Pa glej šmenta ravno tedaj, ko je tako težko čakal, da bi ga častna sreča v njegovi hiši obiskala, — je peljalo 11 „konjičkov“ — „zlati tron“ — mimo „farovža“ k gosp. „Haizru“ na Luko. Ljubi „Štajerc“ tebi bi privoščil ta nepopisliv prizor videti! Možakarju je gotovo prvaško srce v hlače padlo in najbrž si je obljubil, da se bode z naprednjakom pridružil. ... Najbolj pa ga je to peklo, da je Andrejev „konjiček“ popredaj „fijaikal“...

Novice.

„Štajerčevi“ kmeti koledar bode izidil koncem tega meseca. Ponavljamo še enkrat, da bode obsegal vse, kar more obsehati pravi kmeti koledar. Razven velepotrebnih gospodarskih člankov o živinoreji, vinogradništvu, travništvu, čebelarstvu itd. bode obsegal potrebna navodila, glavne postavne določbe o raznih predmetih. V leposlovnem delu bode prišel več pesen in povestic, deloma v raznih narečjih, deloma v pisnem slovensčini. Vse važnejše določbe gledè pošte in brzobjavnega urada, nadalje natančni seznamek štajerskih in koroških sejmov bodo v koledarju objavljeni. Prinesel

bode koledar tudi celo vrsto lepih slik, ki bodo naše prijatelje zagotovo zanimala. Čimpreje se kdo naroči, tembolje je! Koledar bode koštal samo 30 krajcarjev, kar za tako veliko knjigo gotovo niti denar ni. Mi ravno ne mislimo napraviti profit, temveč hočemo ljudstvu le nekaj koristnega v roko dati. Naročite se pravočasno na koledar, kajti prepozna naročila ne moremo zanesljivo vpoštevati. Kdor proda 10 koledarjev, ta dobi enega zastonj! Trgovci, obrtniki in drugi na deželi naj tudi inzerirajo! Inzerat v našem koledarju je velepomemben in imamo že 30 strani inzeratov. Torej na delo! Prvi grč „Štajerčevi“ kmeti koledar med svet in prepričani smo, da se bode na Koroškem in Štajerskem tako vdomačil, kakor se v vdomačil naš list! Torej še enkrat: vsi na delo za napredni koledar!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Dr. Jurtela — laže. Poročali smo, da so hoteli v Ptuj zbrani klerikalci pod vodstvom Korošca, Pišeka, Roškarja in Benkoviča hofratu Ploju nezaupnico izjaviti. Preprečil je to le dr. Jurtela, ki je dejal, da „vrže potem vse proč“ in da ne bode raje več delal za prvaško „narodno stvar“. Graška „Tagespost“ je prinesla to vest tako, kakor se je resnično dogodila. Nato si predzrne dr. Jurtela, poslati temu listu popravek po § 19 v katerem je skušal vse vtajiti. Ljubljanski „Slovenec“ pa je pisal, da je Jurtela nesramno lagal v tem popravku in da je vse res, kar je pisala „Tagespost“. V „Slovenca“ je zanesljivo dr. Korošec dopisoval. Torej, — g. dr. Jurtela, kolodovja prvaške politike v Ptuj, lastni Vaši somišljeniki in prvaški sobojevniki so Vam pritiskali z namenje laži na čelo! Ali Vas ni malo — sram?

Neko učiteljsko dopisunče se zaletava v „Slov. Narodu“ in drugih prvaških listih v g. Maks Strachilla na Bregu pri Ptuj. Nam je sicer znano, da se zmeni g. Strachill za to psovanje ravno toliko kakor za lanski sneg. Dokaz „izobrazbe“ in „duševne kvalifikacije“ dotičnega učiteljskega napihneža tiči že v tem, da piše svoje članke v tonu, kakor smo ga navajeni slišati le pri ljudeh, katere dviga alkohol v višave. Kdo bi se jezil radi teh psov? Kdo bi se jezil, ako laja za ograjo vaški pišek? Niti toliko se ne vzaemirja nikdo zaradi dotične čečkarije, da bi dopisuna osebo za ušesa prijel, kajti ime tega zahrbtnega prifrkanega fantalina poznamo dobro! Le bluvaj ogao in žveplo, fante, se boš že naveličal. ...

Cesta na sv. Florijan je skoraj že izgotovljena. V začetku ravna kot železniška proga se vije potem v serpentinah okroglo 100 m visoko do viška na hrvaški meji. Tudi Hvatje so dela izvršili in že prišli na vrhunc. Ta cesta bode vsekakor ena najpomembnejših v ptujskem okraju. Zdej so v okolici sv. Barbare dve lepi cesti. Okičeva in Florijanska cesta. Obe te cesti sta bili preje grozno zanemarjeni. Včasih je bilo sploh izključeno, priti čez staro Okičevo cesto, po kateri se danes mirno kot v mestu voziš. In Florijanska cesta istotako. Vedno je bila pod vodo in do kolen je stala vboga živina v močvirju. Polovnjak vina s parom konj peljati je bilo nemogoče, zdaj pa je cesta dvignena, tako da je povodenj nemogoča. In do vrhunca je cesta s kamenjem podložena. Vkljub temu, da gre tako visoko, se to niti ne čuti. Kakor pri zgradbi Okičeve ceste je okrajni odbor tudi pri tej zgradbi štedil z ljudskim denarjem. Na ta način je bilo mogoče, poceni dobro cesto napraviti. Ljudstvo se v splošnem hvaležno ozira na te ceste in tudi največji hujskači morajo priznati, da je razlika med gospodarstvom sedanjega in prejšnjega prvaškega okrajnega zastopa taka kot noč in dan. Vsa čast okrajnemu zastopu, — vsa čast pa v prvi vrsti načelniku, vrlemu našemu Jos. Ornigu!

Pa je le dobra, nemščina! Pred mariborsko poroto se je imel p. k. zagovarjati odgovorni urednik „Fihposov“, F. Leskovar. V „Fihposu“ čitamo že leta in leta pesen, da morajo Slovenci vsak drugi jezik zaničevati, da ne smejo nemščine govoriti, da pridejo v pekelj, ako pravi „Guten Tag“ itd. itd. Ali glej, — pred

sodnijo pa je vrgel Leskovar vse te teorije v staro železo. Kajti — čujte in strmite — urednik „Fihposa“, zagrizeni sovražnik Nemcev, se je zagovarjal — nemško. Torej — kmet naj bode nemčen, kmet naj ne govori in naj se ne uč nemščine, — ampak farški voditelj, ti pa naj le rabijo nemščino! Dvojno lice imajo klerikalci. Poosebljena hinavščina so in v svoji laži se razkrinkujejo sami!

Občinske volitve v Ptuj so končale s popolno zmago dosedaj vladajoče stranke. Župan Ornig in podžupan Steudte sta dobila od 225 oddanih glasov 224. Tudi vsi drugi so dobili velikansko večino. S tem je dokazano, da ima Ornig veliko zaupanje in da je meščanstvo z njegovim gospodarstvom zadovoljno. Prvaki, ki po svojih listih toliko lažejo, so se poskrili in niti na volišče niso prišli!

„Südösterreichische Stimmen“, to je tista farška kunjca, ki jo pišejo politikujoči prvaški popi v nemškem jeziku, da bi svoje ovčice poneumili in ki se redi od kosti, katere padajo od škofove mize, — te zanimive „cajtengo“ so tožene. Tožil jih je evang. župnik Mahnert v Mariboru zaradi nekih laži, ki so jih o njemu objavili. Ali morajo porotniki pri vsakem zasedanju s farškimi lažniki opravila imeti? V zadnjem hipu se še poroča, da jo je urednik te kunjce — popihal.

Zalostna vest. Tužnim srcem naznaujamo žalostno vest, da je klerikalno-prvaška kunjca „Südösterreichische Stimmen“ mirno zaspala. Ni je več, nehala je dihati. Baje se bode spreminila v drugi, večji list. To počenjanje se nam zdi podobno onemu gotovih judovskih trgovcev, ki vzamejo novo firmo, kadar izgubijo na stari vsak kredit. ...

Pri nadomestni volitvi v okrajni zastop v Ptuj na mesto pokojnega Korenjaka je bil izvoljen neki baje klerikalni Blaž Vindiš iz Leskovca. Nič ne str'i, nič ne str'i. ...

Novi hajdinski zvonovi so se pripeljali v nedeljo iz ptujškega kolodvora na Hajdin. Zvonove je blagoslovil knez in škof dr. M. Nepotnik.

Otroci in puška. Pred kratkim je prišel 15 letni posestnikov sin Joh. Klobasa k ednako staremu Jos. Brileju v Zdolah pri Kozjem. Imela sta pištolo in se z njo igrala. Strel je počil in Brilej je padel, smrtonovarno ranjen. Gotovo bode umrl.

Ustrelila se je v okolici mlada posestnica Marija Patrih. Izvršila je samomor gotovo v hitri bližnosti.

Raz lestvice je padel zidar A. Bengust v Celju in se ubil.

Železniška nesreča. 27. t. m. je prišel konduktor Jos. Hanke v Ormužu med puferje, ki so reveža stalačili. Meliča so potegnili izpod voza. Nesrečnož zapušča 5 otrok.

Morilec svoje žene. V Spodnih Hočah se je izvršil grozni umor. Posestnik Jurij Dvornik v Zg. Hočah je živel ločen od svoje žene Marije, ki je bila babica in je živela v Sp. Hočah. 27. t. m. je prišel Dvornik v stanovanje svoje ločene žene in ji je pognal iz revolverja 3 kroglje v trebuh. Nesrečnica je kmalu umrla. Morilec je hotel tudi še svojo hči umoriti. Posrečilo se mu to ni. Odpeljali so ga v mariborske ječe.

Nepoštomi agenti za zavarovanje proti požaru, večinoma Ogrji in južni Slovani, se klatijo po Štajerskem. Slepjarji obrekujejo tukaj vpeljane zavarovalne proti požaru. Goljufajo na razne načine in zato opozarjamo občinske predstojnike ter orožnike na te lopove.

100 let star je postal Matija Perko v Zgornji Bistrici, katerega so pred kratkem pokopali.

Zaradi goljufije z biciklom je bil obsojen posestnikov sin A. Podplatnik na 5 mesecev ječe. Skušal je ogoljufati trdko Slawitsch in Spruschna v Ptuj.

Čudezna rešitev otroka. Ko se je vozil pred kratkem osebni vlak iz Radgone, opazil je strojevodja na šinah malega otročiča. Bilo je že prepozno, da bi vlak ostavil. Vlak je zagromel čez otroka. Ko se je potem ustavil, so pričeli iskati mrliča. Ali nakrat skoči otrok zdrav in popolnoma neranjen pokonci. Otrok je ležal med šinami in ga vlak ni mogel raniti. Srečno rešeno dete je ajček posestnika Černerja.

Pogorela je hiša posestnika Vežernika v Pobrežju pri Mariboru. Požarniki so zabranili večjo nesrečo. Škode je za 2000 K.